

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής
Τμήμα Φωτογραφίας και
Οπτικοακουστικών Τεχνών

Το κάστρο Μπελβεντέρε
«Πτυχιακή Εργασία»

Συγγραφέας: Στυλιανός Παπαγεωργίου
(18677067)

Επιβλέπων Καθηγητής: Γιώργιος Μαχιάς,
Λέκτορας

Νίκαια, Αττική 2023

Υπεύθυνη Δήλωση

Δηλώνω υπεύθυνα ότι η συγκεκριμένη πτυχιακή εργασία αποτελεί προϊόν προσωπικής εργασίας και ότι οποιαδήποτε βοήθεια χρειάστηκε προκειμένου να την ολοκληρώσω είναι πλήρως εγκεκριμένη και αναφέρεται στο πρωτόκολλο της πτυχιακής εργασίας. Επίσης έχω αναφέρει όλες τις πηγές από τις οποίες έχω αντλήσει πληροφορίες, είτε αυτές αναφέρονται ακριβώς, είτε αποτελούν αποτέλεσμα παράφρασης. Τέλος βεβαιώνω ότι αυτή η πτυχιακή εργασία προετοιμάστηκε αποκλειστικά και μόνο από εμένα για τις ανάγκες του προγράμματος σπουδών του Τμήματος Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής.

Υπογραφή Συγγραφέα

Επιβλέπων Καθηγητής: Γιώργος Μαχιάς, Λέκτορας

Υπογραφή

Α' Βαθμολογητής: Αριστείδης Τσινάρογλου, Λέκτορας

Υπογραφή

Β' Βαθμολογητής: Γεώργιος Βρεττάκος, Λέκτορας

Υπογραφή

Ευχαριστίες

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να εκφράσω τις ευχαριστίες μου προς τον Κο. Γιώργο Μαχιά, επιβλέπων καθηγητή της πτυχιακής μου εργασίας, για το ενδιαφέρον και τη βοήθειά του όλο αυτό το διάστημα προκειμένου να καταφέρω να ολοκληρώσω τη συγκεκριμένη πτυχιακή . Τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω μέσα από τη καρδιά μου τους αγαπημένους μου γονείς οι οποίοι όλα αυτά τα χρόνια με στηρίζουν με κάθε τρόπο και κάθε κόστος, ώστε να μπορώ να εξελίξομαι και να πετυχαίνω τους στόχους μου.

Περίληψη

Η πτυχιακή εργασία αναφέρεται στο κάστρο Μπελβεντέρε, το οποίο εδράζεται στην Αυστρία και συγκεκριμένα στη Βιέννη. Πρόκειται λοιπόν για ένα ανάκτορο το οποίο χτίστηκε στα πρότυπα της Μπαρόκ αρχιτεκτονικής για την οποία γίνεται εκτενέστερη αναφορά στην εργασία. Στη συνέχεια γίνεται παρουσίαση του κάστρου Μπελβεντέρε κατά την οποία πληροφορείστε τόσο για την εσωτερική και εξωτερική όψη του κτιρίου, όσο και για την ιστορική του υπόσταση μέσα στο χρόνο. Επιπρόσθετα γίνεται αναφορά σε έναν συγκεκριμένο φωτογράφο ο οποίος ασχολήθηκε στο παρελθόν με τη φωτογράφιση μπαρόκ αρχιτεκτονικής. Εν κατακλείδι γίνεται λόγος για τις τεχνικές που εφάρμοσα και τις δυσκολίες που συνάντησα κατά τη φωτογράφιση του ανακτόρου, καθώς επίσης και για την επεξεργασία των εικόνων που θα έχετε τη δυνατότητα να παρατηρήσετε στη συγκεκριμένη πτυχιακή.

Περιεχόμενα

Υπεύθυνη δήλωση	σελ. 2
Ευχαριστίες	σελ. 4
Περίληψη	σελ. 5
Περιεχόμενα	σελ. 6
Εισαγωγή	σελ. 7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο - Μπαρόκ Κίνημα	σελ. 9
1.1 Μπαρόκ Αρχιτεκτονική	σελ. >>
1.2 Πρόδρομοι Μπαρόκ	σελ. 10
1.3 Χαρακτηριστικά Μπαρόκ	σελ. >>
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο - Μπελβεντέρε	σελ. 12
2.1 Επί ιδιοκτησίας του Πρίγκιπα Ευγένιου	σελ. >>
2.2 Επί ιδιοκτησίας των Αψβούργων	σελ. 13
2.3 Επί ιδιοκτησίας του Αυστριακού κράτους	σελ. 14
2.4 Άνω Μπεβεντέρε	σελ. 15
2.5 Κήποι	σελ. 16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο - Φωτογράφος που ασχολήθηκε με την αρχιτεκτονική φωτογραφία μπαρόκ.	σελ. 17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο - Τεχνικές & Δυσκολίες κατά τη λήψη	σελ. 19
4.1 Περιγραφή επεξεργασίας των εικόνων	σελ. 21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο - Γενικά Συμπεράσματα της μελέτης	σελ. 22
Βιβλιογραφία	σελ. 24
Παράρτημα	σελ. 26

Εισαγωγή

Η αρχιτεκτονική φωτογραφία προσωπικά αποτελεί αγαπημένο είδος φωτογράφισης. Όντας θαυμαστής των κτηρίων και της αρχιτεκτονικής τους, επιθυμούσα κάποια στιγμή να κάνω ένα βήμα παραπάνω όσον αφορά το κομμάτι της αρχιτεκτονικής φωτογραφίας, επομένως η πτυχιακή αποτέλεσε για μένα ιδανική ευκαιρία για να ασχοληθώ με κάτι που μου αρέσει, να επικεντρωθώ σε αυτό, να αντλήσω πληροφορίες και να προσπαθήσω να μάθω όσο περισσότερα γίνεται σχετικά με την αρχιτεκτονική φωτογραφία αλλά και την αρχιτεκτονική γενικότερα. Για το λόγο αυτό, οργάνωσα ένα ταξίδι σε μια χώρα η οποία φημίζεται για την αρχιτεκτονική των κτηρίων της, η οποία δεν είναι άλλη από την Αυστρία. Στα πλαίσια της επίσκεψής μου στη χώρα των Αυστριακών, είχα τη δυνατότητα να επισκεφθώ από κοντά το ανάκτορο Μπελβεντέρε, το οποίο στις μέρες μας είναι μουσείο και ο καθένας μπορεί να το επισκεφθεί. Πρόκειται για ένα εντυπωσιακό δημιούργημα το οποίο φημίζεται για τη μπαρόκ αρχιτεκτονική του. Εντυπωσιασμένος από την επίσκεψή μου στο ανάκτορο θεώρησα χρέος μου να μάθω περισσότερες πληροφορίες για αυτό. Έτσι λοιπόν αποφάσισα να ασχοληθώ τόσο με τη μπαρόκ αρχιτεκτονική, η οποία μπορώ να πω πως με γοήτευσε, όσο και με το Μπελβεντέρε σαν κτίσμα.

Όσον αφορά τώρα τη δομή που έχει η πτυχιακή μου εργασία, ως πρώτο κεφάλαιο έχω ορίσει το μπαρόκ κίνημα. Στο συγκεκριμένο κεφάλαιο λαμβάνετε κάποιες γενικές πληροφορίες για το κίνημα αυτό. Συγκεκριμένα πληροφορείστε για το πότε εμφανίστηκε, σε ποιες χώρες, καθώς επίσης και για το ποια ήταν τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά του κλπ.

Ακολουθούν τρεις υποενότητες, “η Μπαρόκ Αρχιτεκτονική”, “Οι Πρόδρομοι Μπαρόκ” και τέλος “Τα Χαρακτηριστικά Μπαρόκ”. Στην υποενότητα “Μπαρόκ Αρχιτεκτονική”, γίνεται αναφορά στις χώρες που ξεκίνησε να εξαπλώνεται το εν λόγω είδος αρχιτεκτονικής καθώς επίσης και στα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα.

Το επόμενο υποκεφάλαιο “Πρόδρομοι Μπαρόκ”, εξηγεί το λόγο για τον οποίο η μπαρόκ αρχιτεκτονική γεννήθηκε στη Ρώμη, κάνοντας λόγο και για το έργο που ουσιαστικά αποτέλεσε τον προάγγελο του κινήματος μπαρόκ στην αρχιτεκτονική.

Ενώ, η τελευταία υποενότητα του κεφαλαίου “Χαρακτηριστικά Μπαρόκ”, αναφέρεται στα τρία βασικά χαρακτηριστικά της μπαρόκ αρχιτεκτονικής, την Αφθονία, τη Θεατρικότητα και τον Ουρμπανισμό, τα οποία και αναλύονται.

Στο δεύτερο κεφάλαιο, δίνεται έμφαση στο ανάκτορο Μπελβεντέρε. Σε αυτό βρίσκουν απάντηση ερωτήματα όπως, ποιο το χρονικό της κατασκευής του, για ποιον προοριζόταν και τέλος για τους χώρους που περιλάμβανε. Το συγκεκριμένο κεφάλαιο αποτελείται από πέντε υποενότητες. Στις τρεις πρώτες, “Επί ιδιοκτησίας του Πρίγκιπα Ευγένιου”, “Επί ιδιοκτησίας των Αψβούργων” και “Επί ιδιοκτησίας του Αυστριακού κράτους” , γίνεται αναφορά σχετικά με το πώς αξιοποιούσε το ανάκτορο ο εκάστοτε ιδιοκτήτης του, για τα σχέδια που είχε, για τις φιλοδοξίες του και για το τρόπο που εκμεταλλευόταν το χώρο του .

Στη τέταρτη υποενότητα παρουσιάζεται το Άνω Μπελβεντέρε. Δίνει πληροφορίες για το εσωτερικό, πιο συγκεκριμένα παρουσιάζει την ισόγεια αίθουσα, την μαρμάρινη αίθουσα η οποία ήταν η πιο εντυπωσιακή αίθουσα του ανακτόρου, το ύψος της οποίας ξεπερνούσε τους δύο ορόφους και τέλος πληροφορεί για τη διακόσμηση των χώρων αυτών.

Η τελευταία υποενότητα αφορά τους κήπους του Μπελβεντέρε στην οποία αναφέρεται ο άνθρωπος που ανέλαβε να διαμορφώσει τους κήπους του ανακτόρου, ο οποίος άκουγε στο όνομα Ντομινίκ Ζιράρ, πληροφορώντας μας επιπλέον και για το πως είχε επιλέξει ο ίδιος να τους επιμεληθεί.

Ακόμη, το τρίτο κεφάλαιο αναφέρεται στο σπουδαίο φωτογράφο Eugene Atget ο οποίος είχε ασχοληθεί στο παρελθόν και με τη φωτογράφιση μπαρόκ αρχιτεκτονικής.

Επιπρόσθετα, στο τέταρτο κεφάλαιο παρουσιάζεται ο τρόπος με τον οποίο εργάστηκα πάνω στο κομμάτι αυτό, οι τεχνικές που χρησιμοποίησα και οι δυσκολίες που αντιμετώπισα καθόλη τη διάρκεια της φωτογράφισης του θέματός μου. Ενώ η υποενότητα του κεφαλαίου αυτού περιγράφει τα εργαλεία και το τρόπο με τον οποίο επεξεργάστηκα τις εικόνες μου.

Τέλος στο πέμπτο κεφάλαιο της πτυχιακής εργασίας αποτυπώνονται γενικά συμπεράσματα και εντυπώσεις από τη φωτογράφιση του Μπελβεντέρε και την έρευνα που έκανα.

Μπαρόκ Κίνημα

(Κεφάλαιο 1ο)

Το κίνημα μπαρόκ με διάρκεια εκατό πενήντα ετών, περίπου από το 1600 έως το 1750 αποτελεί μια από τις πιο σημαντικές περιόδους στην ιστορία της τέχνης. Θεμελιώδη χαρακτηριστικά αυτής της τέχνης είναι η έντονη κίνηση, ο δυναμισμός, η έκφραση έντονων συναισθημάτων, καθώς επίσης και ο εντυπωσιακός χαρακτήρας των δημιουργημάτων. Το μπαρόκ υιοθέτησε στοιχεία και ιδέες από τη τέχνη της Αναγέννησης και του Μανιερισμού του 16ου αιώνα, όμως η πορεία του ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Οι γλύπτες εκείνης της εποχής δημιουργούσαν έργα βασισμένα σε ανθρώπινες μορφές τα οποία διακρίνονταν για τις έντονες και δυναμικές τους κινήσεις καθώς και για τις περίπλοκες στάσεις που οι δημιουργοί τους επέλεγαν να τα αναπαριστούν. Όσον αφορά την αρχιτεκτονική, το μπαρόκ είχε ως μέσο έκφρασης επιβλητικές εκκλησίες και παλάτια τα οποία πολλές φορές είχαν ιδιαίτερα σχήματα, ενώ οι μεγάλες και περίτεχνες σκάλες που κοσμούσαν τις κεντρικές εισόδους των ανακτόρων αποτελούσαν βασικό χαρακτηριστικό αυτής της αρχιτεκτονικής. Το μπαρόκ όπως είναι γνωστό, έκανε την εμφάνισή του για πρώτη φορά στην Ιταλία, εξού και ο Ιταλός γλύπτης Μπερνίνι ο οποίος δεν ήταν τυχαία ο πιο σημαντικός καλλιτέχνης της εποχής, όμως διαδόθηκε ταχύτατα σε ολόκληρη την Ευρώπη και στη συνέχεια στις αποικίες της Νότιας Αμερικής και συγκεκριμένα στη Βραζιλία και το Μεξικό. (National Geographic Society, 2010-11)

1.1 Μπαρόκ Αρχιτεκτονική

Η μπαρόκ αρχιτεκτονική όπως προαναφέρθηκε κάνει την εμφάνισή της στις αρχές του 17ου αιώνα αρχικά στην Ιταλία, ενώ εξαπλώνεται ραγδαία και στην υπόλοιπη Ευρώπη και κυρίως σε χώρες όπως είναι η Γαλλία, η Ισπανία, η Γερμανία και η Αγγλία, ενώ υιοθετεί στοιχεία από την Αναγεννησιακή Αρχιτεκτονική. Ακόμη η εμφάνισή της στο χώρο της αρχιτεκτονικής φέρνει καινοτόμες αντιλήψεις για το χρώμα, το φως και τη σκιά. Στην ουσία κατά γενικήν ομολογία το παιχνίδισμα σκιάς, φωτός και χρώματος καθώς επίσης και η άφθονη-υπερβολική χρήση των υλικών αποτελούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της μπαρόκ αρχιτεκτονικής. (Εκδόσεις Καλλίπος, 2021)

1.2 Πρόδρομοι Μπαρόκ

Η μπαρόκ αρχιτεκτονική είναι αποδεδειγμένο και κοινώς αποδεκτό ότι γεννήθηκε στη Ρώμη, παρόλο που συχνά ήταν ταυτόσημη με την Αντιμεταρρύθμιση, τη περίοδο δηλαδή της καθολικής Αναγέννησης που άρχισε ως απάντηση στη προτεσταντική Μεταρρύθμιση της εποχής. <<Η γέννησή της είναι συνεπακόλουθη της γέννησης του θρησκευτικού καθολικού τάγματος, κοινώς της Αδελφότητας του Ιησού Χριστού>> που είχε σκοπό την ενίσχυση της χαμένης επιρροής της καθολικής εκκλησίας, καθώς επίσης και τον εκχριστιανισμό του Νέου Κόσμου. (Designingbuildings, 2021) Με το τελευταίο έργο του Μιχαήλ Άγγελου, το οποίο δεν είναι άλλο από τη βασιλική του Αγίου Πέτρου στο Βατικανό, να αποτελεί ουσιαστικά προάγγελο του μπαρόκ στην αρχιτεκτονική.

1.3 Χαρακτηριστικά Μπαρόκ

Τρία ήταν τα βασικά χαρακτηριστικά της μπαρόκ αρχιτεκτονικής: α) Αφθονία, β) Θεατρικότητα, γ) Ουρμπανισμός.

Αφθονία : Οι τοιχογραφίες στις οροφές των κτηρίων αποτελούνταν από ποικίλους συνδιασμούς χρωμάτων και αναπαριστούσαν συχνά τον ουρανό, δίνοντας έτσι στο κοινό την εντύπωση ελευθερίας και απεραντοσύνης. (The Editors of Encyclopaedia Britannica Kathleen Kyiper, Gloria Lotha 2009,2011). Κύριο μέλημα των αρχιτεκτόνων αποτελούσε εκείνη την εποχή η χρήση του φωτός και της σκιάς. Γι αυτό ακριβώς το λόγο διακρίνουμε μεγαλύτερα παράθυρα, τα οποία επιτρέπουν στο φως να διαχέεται ελεύθερα μέσα στους χώρους δημιουργώντας έτσι ενδιαφέρουσες αντιθέσεις με τις σκοτεινές περιοχές των εσωτερικών των κτηρίων.

Θεατρικότητα: Οι πρώτες καθολικές εκκλησίες μπαρόκ εξακολουθούν να φέρουν το σχήμα της κλασικής βασιλικής. Το γεγονός όμως ότι η πρόσοψή τους αντιμετωπίζεται από τους αρχιτέκτονες ως ένα προσκήνιο αρχαίου θεάτρου με κίονες και κοιλώματα που φέρουν γλυπτά, είναι τα στοιχεία που κάνουν τις εκκλησίες μπαρόκ. Μπαίνοντας σε έναν καθολικό ναό μπαρόκ, διακρίνουμε κίονες σμιλεμένους με αγγέλους, Αγίους-προστάτες της εκάστοτε καθολικής εκκλησίας να απαθανατίζονται στη πίσω σκηνή. Πρόκειται

λοιπόν για εικόνες με έντονο θεατρικό στοιχείο, οι οποίες παραπέμπουν αν μη τι άλλο σε θεατρική σκηνή. (Lauren Thomann, 2022)

Ουρμπανισμός: Το μπαρόκ στρέφει τη προσοχή του στην ιδέα της πόλης. Η Ιταλική Αναγέννηση είχε ξεκινήσει από πριν να εξετάζει και πάλι το ενδεχόμενο του Ουρμπανισμού, ή πιο απλά της αστικοποίησης, αλλά όλα αυτά στα ασφυκτικά πλαίσια της μεσαιωνικής πόλης. Στη περίοδο του Μεσαίωνα το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζούσε στο ύπαιθρο, ενώ οι πόλεις εκείνη την εποχή ήταν λιγιστές και μικρές εδαφικά. Απεναντίας η πόλη αρχίζει να αποκτά μεγαλύτερη δύναμη αμέσως μετά το τέλος του Μεσαίωνα, με το μπαρόκ να επιδικνύει τη πόλη και να τη παρουσιάζει ως τον πυρήνα όλων των εξουσιών. (Course Hero Inc.)

Μπελβεντέρε (Κεφάλαιο 2ο)

Το ανάκτορο Μπελβεντέρε εδράζεται στη πρωτεύουσα της Αυστρίας. Πρόκειται για ένα κτηριακό συγκρότημα το οποίο διαχωρίζεται σε δύο μπαρόκ μέγαρα, το Άνω και το Κάτω Μπελβεντέρε. Η κατασκευή του άρχισε το 1712 και ολοκληρώθηκε έντεκα χρόνια αργότερα, το 1723. Το ανάκτορο αυτό προοριζόταν για τον πρίγκιπα Ευγένιο της Σαβοΐας, ο οποίος υπήρξε βασικός παράγοντας στις νικηφόρες μάχες στα τέλη του 17ου αιώνα, οδηγώντας τότε τους τούρκους σε συντριβή. Το κτηριακό αυτό συγκρότημα πέρα από τα μέγαρα περιλαμβάνει τους στάβλους, τον πορτοκαλεώνα και τους κήπους, οι οποίοι είχαν επιμεληθεί με βάση τα πρότυπα της εποχής και ένωναν μεταξύ τους τα δυο μέγαρα. Τέλος στο Μπελβεντέρε εδράζεται η αυστριακή πινακοθήκη. Συγκεκριμένα τα έργα που χρονολογούνται από το μεσαίωνα μέχρι τις μέρες μας εκτίθενται στο Άνω Μπελβεντέρε, ενώ στο Κάτω λαμβάνουν χώρα περιοδικές εκθέσεις.

2.1 Επί ιδιοκτησίας πρίγκιπα Ευγένιου

Το 1697 ο πρίγκιπας Ευγένιος αγοράζει ένα οικόπεδο πολλών στρεμμάτων νοτιοανατολικά του κέντρου της πρωτεύουσας το οποίο προορίζεται για εξοχική κατοικία. Ο Αψβούργος αυτοκράτορας Λεοπόλδος όπως είναι γνωστό είχε ανταμείψει πλουσιοπάροχα τον πρίγκιπα Ευγένιο για το θάρρος και την ανδρεία που είχε επιδείξει στους αγώνες για την υπεράσπιση της Βιέννης από τον τουρκικό στρατό το 1683. (Ινστιτούτο της Ιταλικής Εγκυκλοπαιδείας που ιδρύθηκε από τον Giovanni Treccani, 2016)

Ο αρχιτέκτονας Γιόχαν Λούκας Φον Χίντεμπραντ αρχίζει την οικοδόμηση του έργου το 1712 κατασκευάζοντας πρώτα το Κάτω Μπελβεντέρε και πέντε χρόνια αργότερα, έχοντας ολοκληρώσει το πρώτο σκέλος του έργου περνάει στη κατασκευή του Άνω Μπελβεντέρε. (Ινστιτούτο της Ιταλικής Εγκυκλοπαιδείας που ιδρύθηκε από τον Giovanni Treccani, 2016)

Το 1719 ο Ναπολιτάνος ζωγράφος Φραντσέσκο Σολιμένα αναλαμβάνει να ζωγραφίσει τον ουρανό της χρυσής αίθουσας και να επιμεληθεί το ρετάμπλ της θριαμβευτικής απίδας για το παρεκκλήσι.

Ακόμη, ο Γκαετάνο Φάντι αναλαμβάνει την επιμέλεια όσον αφορά τη διακόσμηση των τοίχων, ενώ το 1720 ο Ιταλικής καταγωγής Κάρλο Καρλόνε αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας τη νωπογραφία της οροφής που θα κοσμήει τη μαρμάρινη αίθουσα, τεχνική ιδιαίτερα απαιτητική καθώς τα χρώματα στις τοιχογραφίες έπρεπε να απλώνονται κατευθείαν σε νωπή επιφάνεια.

Να αναφέρουμε στο σημείο αυτό πως με τη τεχνική αυτή εξασφαλιζόταν μεγαλύτερη διάρκεια ζωής στα χρώματα. Το τέλος των εργασιών θα έρθει το 1723, ενώ το 1736 ο πρίγκιπας θα αφήσει τη τελευταία του πνοή με αποτέλεσμα το ανάκτορο να πηγαίνει απευθείας στη κόρη του αδερφού του, βικτωρία. (Ulrike Knall-Brskovsky.) (Ινστιτούτο της Ιταλικής Εγκυκλοπαίδειας που ιδρύθηκε από τον Giovanni Treccani, 2016)

2.2 Επί ιδιοκτησίας Αψβούργων

Το 1752 το κάστρο Μπελβεντέρε περνάει στην Αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία. Για μεγάλο χρονικό διάστημα όλος αυτός ο τεράστιος χώρος έμενε ανεκμετάλλευτος ώσπου τον Απρίλη του 1770 αποφασίστηκε να διατεθεί ένα μεγάλο τμήμα του για το γάμο της Μαρίας Αντουανέτας, κόρη της Αυτοκράτειρας με το διάδοχο του θρόνου της Γαλλίας, Λουδοβίκο ΙΣΤ'. Έξι χρόνια αργότερα η Μαρία Θηρεσία και ο γιός της που μετέπειτα έγινε Αυτοκράτορας, ο περίφημος Ιωσήφ Β' των Αψβούργων αποφασίζουν να μεταφέρουν στο Άνω Μπελβεντέρε την Αυτοκρατορική Πινακοθήκη. Οι ιδέες που πρόσβευε ο Ιωσήφ αποτέλεσαν την αιτία στο να ανοίξει για το ευρύ κοινό η συλλογή η οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στο παλάτι της Βιέννης.

(Επίσημη ιστοσελίδα του Μπελβεντέρε, 2016)

Το 1781 το Μπελβεντέρε δέχεται για πρώτη φορά κόσμο και γίνεται έτσι ένα από τα πρώτα μουσεία παγκοσμίως. Όσον αφορά το Κάτω Μπελβεντέρε στις αρχές του 19ου αιώνα, ζούσαν κυρίως μέλη της οικογενείας των Αψβούργων, ένα από αυτά τα άτομα που κατοικούσαν εκεί ήταν και η Μαρία Θηρεσία Καρλότα η οποία είχε εξοριστεί από τη γαλλική αυτοκρατορία. Αρκετά χρόνια μετά, το 1811 συγκεκριμένα, έπειτα από απόφαση του Αυτοκράτορα Φραγκίσκου Α' μεταφέρθηκε στο κάτω Μπελβεντέρε η αυτοκρατορική συλλογή.

Το 1833 έχουμε τη μεταφορά μιας συλλογής αιγυπτιακών αρχαιοτήτων. Στη συνέχεια το 1888 όλες οι αυτοκρατορικές συλλογές του Μπελβεντέρε θα μεταφερθούν στο νεόδμητο Μουσείο Ιστορίας της Τέχνης. Ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος Ιωσήφ Α' αποφασίζει το 1896 να γίνει το Άνω Μπελβεντέρε κατοικία του ανιψιού και διαδόχου του θρόνου του, Φραγκίσκου Φερδινάνδου .

Το 1914 όμως ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος δολοφονείται και έτσι από εκείνη τη στιγμή και έπειτα το Μπελβεντέρε δε χρησιμοποιήθηκε ποτέ ξανά ως κατοικία.

Από την άλλη μεριά, στο Κάτω Μπελβεντέρε δημιουργείται η πρώτη κρατική πινακοθήκη Μοντέρνας τέχνης το 1903. Σε αυτή μπορεί κανείς να δει έργα των Βίνσεντ Βαν Γκογκ, Κλοντ Μονέ κ.α

(Δ, Θεοδωράκος Νέα Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια. 8. Αθήνα)

2.3 Επί ιδιοκτησίας Αυστριακού κράτους

Το Μπελβεντέρε ανήκει για πρώτη φορά στο Αυστριακό κράτος μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και τη κατάρρευση των Αψβούργων. Στο Άνω Μπελβεντέρε βρήκαν τη θέση τους έργα του βιεννέζικου ρεύματος Μπιντερμάγερ, ενώ στο Κάτω κατασκευάστηκε ένα μουσείο μπαρόκ στο οποίο βρίσκονταν έργα του 17ου και 18ου αιώνα. Στον πορτοκαλέονα φιλοξενούνταν έργα του 20ου αιώνα, μέσα στα οποία και κάποια αριστουργήματα των Έγκον Σίλε και Γκούσταφ Κλίμτ. Μέχρι και το 1953 έχουμε το κλείσιμο του συγκροτήματος και του μουσείου εξαιτίας των μεγάλων ζημιών που προκάλεσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Η συλλογή της μεσαιωνικής αυστριακής τέχνης βρίσκει τη θέση της στον πορτοκαλέονα. Τη περίοδο 2007-2008 μεταφέρονται στο Άνω Μπελβεντέρε τόσο η συλλογή της μεσαιωνικής αυστριακής τέχνης, όσο και η μπαρόκ συλλογή που στεγαζόταν στο Κάτω Μπελβεντέρε, ώστε να αναδιοργανωθούν ο εκθεσιακός χώρος του πορτοκαλέονα και το Κάτω Μπεβεντέρε. Στους δύο αυτούς χώρους πραγματοποιούνται περιοδικές εκθέσεις, ενώ στο Άνω στεγάζονται συλλογές από την εποχή του Μεσαίωνα έως και τον 20ο αιώνα.

Τέλος σε αυτό το μέγαρο έλαβε χώρα ένα γεγονός ιδιαίτερης σημασίας για την ιστορία της σύγχρονης Αυστρίας, υπεγράφη στις 15 Μαΐου του 1955 η "Συνθήκη του Αυστριακού κράτους" μεταξύ της Αυστρίας και τεσσάρων συμμαχικών δυνάμεων

(Ρωσία, ΗΠΑ, Γαλλία και Μεγάλη Βρετανία.) Πρόκειται για μία πολύ σημαντική συνθήκη η οποία σφράγιζε την ανάκτηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας της Αυστρίας. (Michael Leiding & Irene Zoech, 2006)

2.4 Άνω Μπελβεντέρε

Μπαίνοντας στο Μπελβεντέρε υπάρχει μια ισόγεια αίθουσα στην οποία αντικρίζει κανείς τέσσερις επιβλητικούς Άτλαντες να σηκώνουν στους ώμους τους τη θολωτή οροφή του κάστρου. Οι Άτλαντες φιλοτεγήθηκαν από τον Χίλντεμπραντ το 1732/33. Ο ισόγειος αυτός χώρος περιβάλλεται από μεγάλες τζαμαρίες και περίτεχνα γλυπτά. Από τη μία μεριά είναι τοποθετημένη μια μαρμάρινη σκάλα και από την άλλη μεριά βρίσκονται οι περίφημοι κήποι του Μπελβεντέρε. Όσον αφορά την επιβλητική σκάλα, εκείνη οδηγούσε τους φιλοξενούμενους στον πρώτο και κυριότερο όροφο του μεγάρου στον οποίο υπήρχαν γύψινα ανάγλυφα. Στη δεξιά πλευρά του τοίχου απαθανατιζόταν ο θρίαμβος του Μεγάλου Αλεξάνδρου επί του Δαρειού, ενώ στην αριστερή οι γυναίκες του Δαρειού πριν τον Μέγα Αλέξανδρο. Τέλος η οροφή του μεγάρου ήταν διακοσμημένη με τη σκηνή του Μεγάλου Αλεξάνδρου να κόβει το Γόρδιο Δεσμό, όμως η τοιχογραφία αυτή αφαιρέθηκε τον 19ο αιώνα, έπειτα από προβλήματα που προέκυψαν κατά τη δημιουργία της στέγης κι έτσι η διακόσμηση αυτή αντικαταστάθηκε με μία ροζέτα η οποία υπάρχει ακόμη και σήμερα.

(Amalia Barigozzi Brini, 2016)

Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως η μαρμάρινη αίθουσα είναι ο πρώτος χώρος που οδηγεί η επιβλητική λευκή σκάλα, η οποία πιθανότατα χρησίμευε και ως προθάλαμος. Πρόκειται λοιπόν για μια θεόρατη αίθουσα το ύψος της οποίας καταλαμβάνει περίπου δύο ορόφους. Σε εκείνη υπάρχει έντονο το επίχρυσο στοιχείο στη διακόσμηση των τοίχων καθώς επίσης και το καφεκόκκινο μάρμαρο. Ακόμη, τετράγωνα φαρδιά παράθυρα εμπλουτίζουν την αίθουσα χαρίζοντας φως στο χώρο, ενώ πάνω από τα τζάκια διακρίνονται πίνακες με θέματα από το ζωικό βασίλειο του Ιγνάτιου Φον Χειντενταλ. Τέλος η νωπογραφία που κοσμεί την οροφή της μαρμάρινης αίθουσας είναι δημιούργημα του Κάρλο Ιννοκέντιο Καρλόνε, ο οποίος μέσα από αυτή τη σκηνή παρουσιάζει «την

αιώνια δόξα του Πρίγκιπα Ευγένιου ανάμεσα στις πριγκιπικές αρετές, ενώ η ιστορία υπερασπίζεται τις πράξεις του και η φήμη του τον ανταμείβει».

2.5 Κήποι

Ο Ντομινίκ Ζιράρ αναλαμβάνει τη διαμόρφωση των κήπων του Μπελβεντέρε το 1717. Οι κήποι αυτοί ως γνωστόν φιλοτεχνήθηκαν στα πρότυπα της γαλλικής τεχνοτροπίας και πρόσθεταν επιπλέον κύρος στον ιδιοκτήτη τους. (Ed. Agnes Husslein-Arco, 2008) Εκτός το ότι οι κήποι αυτοί ήταν ιδανικοί για βόλτες και περιπάτους, φανέρωναν και την ισχύ του ανθρώπου που τους κατείχε. Ο κήπος που ενώνει το Άνω Μπελβεντέρε με το Κάτω είναι χωρισμένος σε τρία επίπεδα. Το πάνω επίπεδο συμβολίζει τον Όλυμπο, το μεσαίο τον Παρνασσό και το τελευταίο τα τέσσερα στοιχεία. (Michael Leiding & Irene Zoch 2006). Ο κυρίως κήπος λοιπόν αποτελείται από συμμετρικά παρτέρια με άνθη, εντυπωσιακές σκάλες, επιμελημένους φράκτες, καθώς επίσης και συντριβάνια τα οποία φέρουν επάνω τους σκαλισμένες μορφές ζώων και όντων της μυθολογίας. Το κομμάτι κήπου που βρίσκεται πιο κοντά στο Κάτω Μέγαρο, χωριζόταν σε δύο επίπεδα και χρησίμευε κατ'αποκλειστικότητα για τις ανάγκες του Πρίγκιπα Ευγένιου. Ο συγκεκριμένος χώρος περιβαλλόταν από περίτεχνα συντριβάνια και διάφορα στέκια με πέργκολες. Τέλος μέχρι και το 1726 δίπλα στο Άνω Μπελβεντέρε, το οικόπεδο εκτεινόταν προς τα ανατολικά προκειμένου να περιλαμβάνει ένα θηριοτροφείο. Τέλος στην εδαφική έκταση που καλύπτει τώρα ο Βοτανικός κήπος της Βιέννης βρισκόταν παλιότερα προς το νότο ένας λαχανόκηπος γεωμετρικά σχηματισμένος.

(Επίσημη ιστοσελίδα του Μπελβεντέρε, 2016)

Φωτογράφος που ασχολήθηκε με την αρχιτεκτονική φωτογραφία μπαρόκ.

(Κεφάλαιο 3ο)

Ο Eugene Atget, υπήρξε από τους φωτογράφους που ασχολήθηκαν κατά τη διάρκεια τη ζωής τους με τη μπαρόκ αρχιτεκτονική. Ο Eugene Atget γεννήθηκε το 1857 στο Libourne της Γαλλίας και έφυγε από τη ζωή το 1927 σε ηλικία 70 ετών. Ήταν γάλλος φωτογράφος ο οποίος ασχολούταν κυρίως με την αρχιτεκτονική και τη φωτογραφική απεικόνιση των δρόμων του Παρισιού. Έχοντας στα χέρια του μια φωτογραφική μηχανή μεγάλου φορμά, ξεκίνησε να φωτογραφίζει τη πόλη του Παρισιού το 1898 δίνοντας περισσότερη έμφαση στη λεπτομέρεια. (International Center of Photography)

Ο Eugene Atget ξεκίνησε να φωτογραφίζει σε μία περίοδο όπου το Παρίσι άρχισε να αναπτύσσεται ραγδαία, επομένως οι φωτογραφίες του φανερώνουν το πόσο γρήγορα άλλαζε όψη η πρωτεύουσα της Γαλλίας.. Σήμερα έχουμε τη δυνατότητα να βλέπουμε το φωτογραφικό του υλικό χάρη στη Berenice Abbott η οποία μετά το θάνατό του έφερε στη δημοσιότητα για πρώτη φορά τις φωτογραφίες του. ("In Focus: Eugène Atget (Getty Bookstore)"2013)

Το 1898 ξεκίνησε να φωτογραφίζει το “Παλαιό Παρίσι” Ο Atget στα πρώτα χρόνια της καριέρας του έκανε μια προσπάθεια να απαθανατίσει ανθρώπινες φιγούρες στους δρόμους, ωστόσο ο ίδιος στη συνέχεια προτίμησε να φωτογραφίζει τους ίδιους τους δρόμους καθώς και τις αυλές και τους κήπους οι οποίοι ήταν φιλοτεχνημένοι στα πρότυπα της μπαρόκ αρχιτεκτονικής. Αν και ο Eugene Atget πήρε τετρανήφιο αριθμό φωτογραφιών από το Παρίσι και τα περίχωρά του, οι Βερσαλλίες μπορούμε να πούμε ότι αποτέλεσαν το διακαή πόθο του.

Εργάστηκε εκεί από το 1901 έως και το 1927 που άφησε τη τελευταία του πνοή. Αυτό που τον κρατούσε εκεί όλα αυτά τα χρόνια ήταν το γεγονός ότι ανακάλυψε πολλές αλήθειες στους ατέλειωτους αυτούς κήπους και όχι λόγω της κυριαρχίας του παλατιού. Έφτασε σε σημείο «να δει ότι ενσαρκώνουν την ουσία του γαλλικού πολιτισμού - τον

χαρακτηριστικό συνδιασμό κομψότητας, τάξης και μπαρόκ υπερβολής που ως τέχνη επαναλαμβάνει τις διχοτομίες της φύσης».

Τέλος ο γάλλος φωτογράφος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το βασικό πρόβλημα τόσο του φωτογράφου όσο και του αρχιτέκτονα τοπίου έγκειται στη καθιέρωση μιας ολοκληρωμένης άποψης η οποία θα μπορεί να κατευθύνει τη φαντασία του ανθρώπου.
(The Metropolitan Museum of Art.)

Τεχνικές & Δυσκολίες κατά τη λήψη (Κεφάλαιο 4ο)

Όπως είναι γνωστό, βασική προϋπόθεση για να έχουμε σωστά φωτισμένες φωτογραφίες είναι να έχει ηλιοφάνεια, να υπάρχει αρκετό φως στην ατμόσφαιρα ουτως ώστε, να φωτίζεται επαρκώς το θέμα που επιλέγουμε να φωτογραφίσουμε. Για το λόγο αυτό επέλεξα να επισκεφθώ το μουσείο Μπελβεντέρε την πιο ηλιόλουστη μέρα του ταξιδιού μου στην Αυστρία, με βάση πάντα τις καιρικές προβλέψεις. Για τη φωτογράφιση του ανακτόρου χρησιμοποίησα μια φωτογραφική μηχανή της εταιρείας Nikon και ένα φακό μεταβλητής εστιακής απόστασης 18-55 mm. Κύριο μέλημά μου ήταν πρωτίστως να βγάλω όσο το δυνατόν περισσότερες φωτογραφίες τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά του μουσείου, έχοντας πάντα στο μυαλό μου πως οι εικόνες που έπαιρνα θα έπρεπε να είναι όσο το δυνατόν πιο σωστές προκειμένου να μειωθεί η δουλειά που θα είχα να κάνω στο Photoshop. Με αυτή τη λογική ξεκίνησα να βγάζω τις φωτογραφίες μου προσέχοντας πάντα την εστίαση. Όσον αφορά το εξωτερικό μέρος του Μπελβεντέρε δεν συνάντησα ιδιαίτερα προβλήματα. Φωτογράφιζα με μικρό χρόνο έκθεσης γύρω στο 1/2000 δεδομένου ότι είχε πολύ φως, έχοντας διάφραγμα 7.1 στις περισσότερες εξωτερικές λήψεις, προκειμένου να έχω ένα ικανοποιητικό βάθος πεδίου, με το ISO να είναι κλειδωμένο στο 200. Στις λήψεις μου υπάρχει μια ποικιλομορφία, όσον αφορά την εστιακή απόσταση που επιλέγω να έχει ο φακός της μηχανής μου από το θέμα μου. Πιο συγκεκριμένα στις εικόνες που έχω επιλέξει να συνοδεύσουν τη πτυχιακή μου εργασία, υπάρχουν φωτογραφίες που το θέμα είναι πιο κοντά, δίνοντας έτσι έμφαση σε επιμέρους σημεία του ανακτόρου τα οποία χρήζουν της προσοχής μας, ενώ αντίθετως, υπάρχουν και φωτογραφίες με ένα πιο γενικό φόντο στις οποίες δε μπορεί να αντικρίσει κανείς λεπτομέρειες. Μπορεί όμως να λάβει πολλή πληροφορία σχετικά με την εικόνα λόγω της μεγάλης απόστασης του φακού από το θέμα, καθώς επίσης και του ευρυγώνιου σχεδιασμού του, ο οποίος επιτρέπει την εισχώρηση πολλών αντικειμένων-όντων μέσα στο κάδρο. Όσον αφορά τώρα το εσωτερικό μέρος του μουσείου, αντιμετώπισα κάποιες

δυσκολίες τις οποίες προσπάθησα να ξεπεράσω όσο μπορούσα. Δύο ήταν τα βασικά προβλήματα που αντιμετώπισα εκεί, ο χαμηλός φωτισμός στις αίθουσες του μουσείου και ο μεγάλος αριθμός ανθρώπων που πήγε να επισκεφθεί το Μπελβεντέρε, ο οποίος μου καθιστούσε δύσκολη την απομόνωση των θεμάτων που επέλεγα να φωτογραφίσω. Στις εσωτερικές λήψεις, προτιμούσα μεγάλο χρόνο έκθεσης συχνά 1/5, 1/30 προκειμένου να απορροφήσει ο φακός μου όσο το δυνατόν περισσότερο φως, έτσι ώστε να πάρω το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα με βάση τις συνθήκες που επικρατούσαν, προσέχοντας παράλληλα να μη κουνηθώ καθόλου. Ακόμη στους εσωτερικούς χώρους του μουσείου το διάφραγμα που επέλεγα μεταβαλλόταν συχνά ανάλογα με τις φωτιστικές συνθήκες που υπήρχαν στην αίθουσα και το θέμα που ήθελα να αποτυπώσω φωτογραφικά. Το διάφραγμα όμως δε ξεπερνούσε σε καμία περίπτωση το F9. Τέλος στη πλειοψηφία των εσωτερικών λήψεων έχω επιλέξει τα 400 ISO, όμως σε κάποιες δυσκολότερες περιπτώσεις επέλεξα και 800, χωρίς όμως να υπερβώ αυτή τη τιμή γιατί δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να εμφανίσουν οι φωτογραφίες μου οπτικό θόρυβο που θα χαλούσε τη ποιότητά τους.

4.1 Περιγραφή Επεξεργασίας των Εικόνων

Όσον αφορά την επεξεργασία των εικόνων χρησιμοποίησα το πρόγραμμα Adobe Photoshop. Η επεξεργασία των φωτογραφιών μου χωρίζεται σε δύο επίπεδα.

Το πρώτο επίπεδο περιλαμβάνει καταρχήν, χρωματικές διορθώσεις, διορθώσεις στο κοντράστ και την έκθεση της εικόνας και εν συνεχεία τη διόρθωση των προοπτικών παραμορφώσεων των κάθετων και οριζόντιων γραμμών του κτιρίου. Το δεύτερο επίπεδο τώρα, περιλαμβάνει την αφαίρεση ξένων στοιχείων που παρεμβαίνουν στην εικόνα και την αποκατάσταση τυχόν φθορών του κτιρίου.

Για τη διόρθωση του χρώματος, του κοντράστ και της έκθεσης, άνοιξα όλες μου τις εικόνες στο Camera Raw Filter όπου αυξομείωσα όπου και όσο χρειαζόταν τις τιμές των επιλογών (exposure, contrast, highlights, shadows, whites, blacks, clarity, vibrance, saturation.)

Για τη διόρθωση των κάθετων γραμμών και της προοπτικής του κτιρίου, χρησιμοποίησα κατά κύριο λόγο τα εργαλεία transform perspective, transform skew και λιγότερο το transform wrap. Για τη γενική διόρθωση του θέματός μου χρησιμοποίησα πρώτα το perspective και στη συνέχεια το skew, το οποίο είναι το πιο εύχρηστο και αποτελεσματικό εργαλείο για τη διόρθωση των προοπτικών παραμορφώσεων των κάθετων και οριζόντιων γραμμών καθώς με αυτό μπορεί κανείς να διορθώσει ένα συγκεκριμένο σημείο χωρίς να χαλάσει η υπόλοιπη εικόνα, όπως συμβαίνει με τα άλλα εργαλεία. Ακόμη χρησιμοποίησα το wrap για τη διόρθωση επιμέρους στοιχείων.

Τέλος για την αφαίρεση των ξένων-ενοχλητικών στοιχείων της σύνθεσης χρησιμοποίησα τα εργαλεία, spot healing brush tool, το οποίο είναι ιδανικό για την αφαίρεση μικρών στοιχείων, το σφραγιδάκι clone stamp tool, για την κάλυψη μεγαλύτερων επιφανειών και το lasso tool, με το οποίο μπορεί κανείς να επιλέξει τα στοιχεία που επιθυμεί να αφαιρέσει.

Γενικά Συμπεράσματα της Μελέτης (Κεφάλαιο 5ο)

Από την φωτογράφιση του μουσείου Μπελβεντέρε αποκόμισα πολλά στοιχεία τα οποία θα με βοηθήσουν σε αντίστοιχες φωτογραφίσεις στο μέλλον. Καταρχήν το Μπελβεντέρε απο μόνο του σαν κτίριο είναι τόσο άρτιο και καλοφτιαγμένο που και φωτογράφος να μην είναι κανείς, και ιδέα να μην έχει από φωτογραφία, δε γίνεται να μη πάρει μια φωτογραφία του ανακτόρου για ενθύμιο πίσω στη πατρίδα του. Επομένως το να πρέπει να καλύψω φωτογραφικά αυτό το αξιοθέατο, ήταν για μένα μια πολλή μεγάλη πρόκληση, μια ιδιαίτερη εμπειρία που θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου. Η πρόσβαση στο χώρο του μουσείου ήταν εύκολη, όσον αφορά τη φωτογράφιση του κτιρίου δεν αντιμετώπισα προβλήματα σε νομικό επίπεδο. Η φωτογράφιση επιτρεπόταν σε όλους τους εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους του μουσείου εκτός από κάποια συγκεκριμένα έργα τέχνης που δεν επιτρεπόταν η φωτογράφησή τους. Εξωτερικά του μουσείου δεν αντιμετώπισα ιδιαίτερα προβλήματα, το κτίριο ήταν σε εξαιρετική κατάσταση καλοσυντηρημένο, το ίδιο και οι κήποι του, επομένως ο μόνος οπτικός θόρυβος που είχα ήταν οι άνθρωποι οι οποίοι αναπόφευκτα σε πολλές περιπτώσεις συμπλήρωναν τη σύνθεση της εικόνας. Σαν κτίσμα το Μπεβεντέρε είναι αρκετά ψηλό όμως δε μπορώ να πω ότι οι φωτογραφίες μου παρουσίαζαν μεγάλη προοπτική παραμόρφωση και αυτό γιατί στις περισσότερες γενικές φωτογραφίες κοιτούσα να εκμεταλλευτώ όλο το δυνατό χώρο που είχα στη διάθεσή μου, έτσι ώστε να πετύχω τη μεγαλύτερη δυνατή απόσταση από το κτίριο. Όπως είναι γνωστό όσο μεγαλύτερη είναι η απόσταση της φωτογραφικής μας μηχανής από το φωτογραφιζόμενο θέμα, τόσο πιο ποιοτικά θα είναι και τα αποτελέσματα που θα πάρουμε. Αντιθέτως εκεί που μπορώ να πω ότι αντιμετώπισα πιο πολλά προβλήματα ήταν στον εσωτερικό χώρο του μουσείου και αυτό οφείλεται αρχικά στο γεγονός ότι ο φωτισμός ήταν αρκετά χαμηλός, γεγονός που με ανάγκασε να αυξήσω το χρόνο έκθεσης του κλείστρου μου, το οποίο είχε ως αποτέλεσμα πολλές από τις φωτογραφίες μου να βγαίνουν κουνημένες, καθώς

απαγορευόταν η χρήση κάποιου τρίποδου. Επιπλέον, ακόμη ένας παράγοντας που δυσκόλεψε το έργο μου ήταν ο μεγάλος αριθμός επισκεπτών που είχε κατακλείσει τις αίθουσες του μουσείου, καθώς δεν είχα σχεδόν ποτέ ελεύθερο θέμα προς φωτογράφιση. Τέλος, εάν μου δινόταν η ευκαιρία στο μέλλον να φωτογραφίσω κάποιο παρόμοιο κτίριο σίγουρα θα φρόντιζα να έχω υπό τη κατοχή μου κι έναν τηλεφακό ο οποίος θα εστίαζε στις λεπτομέρειες κάποιων επιμέρους στοιχείων του θέματος μου και θα προσπαθούσα να ξεκινήσω τη φωτογράφιση πιο νωρίς το πρωί που ο ήλιος θα έχει ήδη ανατείλει, καθώς σύμφωνα με έμπειρους φωτογράφους αρχιτεκτονικής φωτογραφίας αυτή η ώρα είναι η καλύτερη για τέτοιου είδους φωτογραφίες, λόγω του ότι υπάρχει άφθονο φως, με τις σκιές να είναι ιδιαίτερα ικανοποιητικές. Έτσι μέσα από αυτές τις συνθήκες αναδεικνύονται όλες οι λεπτομέρειες του κτιρίου (γλυπτά σκαλιστά στη πρόσοψη κλπ.). Το φως του ήλιου χτυπά εκείνες τις ώρες τα αντικείμενα πλαγίως, το οποίο αποτελεί βασικό κανόνα για τις εξωτερικές φωτογραφίες. Επομένως από την όλη διαδικασία κρατάω σίγουρα τις δυσκολίες που αντιμετώπισα κατά τη διάρκεια της φωτογράφισης, ούτως ώστε στο μέλλον με μεγαλύτερη γνώση και εμπειρία να είμαι σε θέση να ξεπεράσω όλα τα εμπόδια που θα βρεθούν στο δρόμο μου.

Βιβλιογραφία

(National Geographic Society, 2010-11 σελ.152-153)

(2021), Εκδόσεις Κάλλιπος, Αρχαιοθετήθηκε από το πρωτότυπο στις 7 Νοεμβρίου 2021.

Ανακτήθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2021.

https://web.archive.org/web/20211107164952/https://repository.kallipos.gr/bitstream/11419/3543/1/02_chapter_02.pdf

Design Buildings (2021) https://www.designingbuildings.co.uk/wiki/Baroque_architecture

Kathleen Kyiper, Gloria Lotha (2009, 2011), The Editors of Encyclopaedia

Britannica <https://www.britannica.com/art/Baroque-architecture>

Lauren Thomann (2022) : *What Is Baroque Architecture?* <https://www.thespruce.com/baroque-architecture-4797911>

Copyright © 2023. Course Hero, Inc. <https://www.coursehero.com/study-guides/boundless-arthistory/architecture-of-the-baroque-period/>

«*Eugenio di Savoia*» Βιογραφικό Λεξικό Treccani. Ανακτήθηκε στις 27 Μαΐου 2016.

<https://www.treccani.it/enciclopedia/eugenio-di-savoia/>

«*Johann Lukas von Hildebrand*». Βιογραφικό Λεξικό Treccani. . Ανακτήθηκε στις 27 Μαΐου

2016. <https://www.treccani.it/enciclopedia/johann-lukas-von-hildebrand/>

Ulrike Knall-Brskovsky : «*Gaetano Fanti*». Βιογραφικό Λεξικό Treccani.. Ανακτήθηκε στις 27 Μαΐου 2016. https://www.treccani.it/enciclopedia/gaetano-fanti_%28Dizionario-Biografico%29/

«*History, The Belvedere Becomes a Museum*». Επίσημη ιστοσελίδα του Μπελβεντέρε. Αρχειοθετήθηκε από το πρωτότυπο στις 25 Μαΐου 2016. Ανακτήθηκε στις 26 Μαΐου 2016. https://web.archive.org/web/20160525192957/http://www.belvedere.at/bel_en/belvedere/history

Δ. Θεοδωρακάτος. «*Βιέννη-Καλές Τέχνες*». *Νέα Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια*. **8**. Αθήνα: Εκδόσεις Χάρη Πάτση. σελ. 465.

Michael Leiding & Irene Zoech (2006). «*The Belvedere*». *TOP 10 BIENNH, Ελληνική έκδοση*. Αθήνα: ΗΜΕΡΗΣΙΑ.Α.Ε.Ε. σελ. 23.

Amalia Barigozzi Brini. «*Carlo Innocenzo Carlone*». Βιογραφικό Λεξικό Treccani. Ανακτήθηκε στις 27 Μαΐου 2016. [https://www.treccani.it/enciclopedia/carlo-innocenzo-carloni_\(Dizionario-Biografico\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/carlo-innocenzo-carloni_(Dizionario-Biografico)/)

Ed. Agnes Husslein-Arco (2008). «*Castello barocco e collezione d'arte*». *Belvedere, Guida Galleria (στα ιταλικά)*. Wien. σελ. 5.

Michael Leiding & Irene Zoech (2006). «*The Belvedere*». *TOP 10 BIENNH, Ελληνική έκδοση*. Αθήνα: ΗΜΕΡΗΣΙΑ.Α.Ε.Ε. σελ. 22.

«*Garden and Parks*». Επίσημη ιστοσελίδα του Μπελβεντέρε. Αρχειοθετήθηκε από το πρωτότυπο στις 16 Μαΐου 2016. Ανακτήθηκε στις 28 Μαΐου 2016. https://web.archive.org/web/20160516004942/http://www.belvedere.at/bel_en/belvedere/garden_and_parks

International Center of Photography <https://www.icp.org/browse/archive/constituents/eug%C3%A8ne-atget?all/all/all/all/0>

"In Focus: Eugène Atget (Getty Bookstore)" Ανακτήθηκε στις 20 απριλίου του 2013

The Metropolitan Museum of Art <https://www.metmuseum.org/art/collection/search/286669>

Παράρτημα

Ακολουθεί φωτογραφικό υλικό από την επίσκεψή μου στο μουσείο.

Εσωτερικός χώρος και περίτεχνα έργα τέχνης

